

ЛЮПИЛНЯТА

Чичо Колю сложи единъ сандъкъ въ жгъла на стаичката и погледна презрително едрата квачка.

— Та този ли сандъкъ ще ми измѣти яйца? — изпъчи се стрина Колювица и сложи рѣце на кръста.

— Този, — отвърна чичо Колю увѣрено.

— Ще ме оставишь безъ пилета тази година, то се видѣ, — въздъхна тя. — Да бѣхъ си насадила още две-три кокошки...

— Нѣма да останешъ безъ пилета, — успокои я чичо Колю. — Техника е това, не е шега работа. Съ такава люпилня за едно лѣто хилядо пилета ще ти пустна...

— Охъ, да ти се не види техниката макаръ! — охна пакъ стрина Колювица и погледна недовѣрчиво люпилнята. — Че де се е чуло и видѣло, пилета безъ кокошка да се люпятъ?

— Видѣхъ! Съ очитѣ си видѣхъ!

— Кѣде?

— На Пловдивския мостренъ панаиръ. Пъкъ и агрономътъ ми каза, — увѣри я чичо Колю и трѣгна навънъ. Стрина Колювица се потѣтри следъ него.

— Ще ме оставишь безъ пилета тази година, то се видѣ, — повтори тя и погледна враждебно люпилнята.

Нѣколко минути въ стаичката бѣше съвсемъ тихо.

— Кррр! Ко-ко-ко! — изсмѣ се квачката и слѣзе внимателно отъ полога. — Нека останатъ безъ пилета, нека. Нашиятъ стопанинъ е полудѣлъ, щомъ разправя, че сандѣцитѣ могатъ да мѣтятъ яйца! Чудя се само, защо и стопанката го слуша!

— Ами ако наистина мога да мѣтя? — обади се люпилнята.